

Зоран Сћефановић

НОЋ ПРЕД ПОВРАТАК

Време је ово невоље!

Електрично пражњење јучерашњице!

Означени час!

Синова против синова. Народа против народа. Аватара против аватара.

Времена против времена.

И сви који су спремни, нека сркну Живу Воду и пођу! Укотве се у тачно израчунатом месточасу, жижи Мултиверзума! Свете Бинарне Монаде.

И то неће бити стајање наспрам војске Белијалове која се сјатила са свим бљештавим егзоскелетима, згодним имплантима и надахнутим побољшањима. Јер та суочавања су небитна, и ово није дан освете омогућене мачем Божјим.

Освету смо укинули, а у духу се у ствари боримо.

Мозак је превише условљен. Сад сам лутка малих струјних целина. Сићушних бића, укопаних у белу и сиву масу. Звукова што светле и миришу.

Нисам гледао китајска позоришта сенки, али о њима причају о трговци, што се враћају оданде сулуди као лоше дресиране камиле. Мој сан је такво позориште. Тамни прорези. Бројеви у облику људи. Живчаност присећања.

И ништа више од пуког посматрача нисам био. Само унутрашње очи, моје криво огледало, облећу око познатих особа и догађаја, већ једном сањаних, већ умрлих, али заувек похрањених нулама и јединицама.

Као фреска, као јелински мозаик, мене сећање заводи. Скамењено у тренутку, стврдло у грлу, оно изнова враћа исто лице, усађено у издају коју сад не можемо потрти.

Гркљан гута, а срце прескаче. Изводи познату игру приликом сркања капљица горке воде. Широки лепет крила ме пресеца у коленима. Клецам, а сан креће изнова. До новог гутања, новог лепета.

Баханалија боја и утисака са леденом радошћу усисава ме као и пре.

Али сад ме чаша неће заобићи. Устани, јуначе!

Ово је дан одређен давно за истребљење синова таме. У њем ће се сукобити заједница анђела и општина људи.

А Сунце испира сенке.

Долази ми свест о свакој честици прашине у ваздуху. О топлоти која голица и драшка. О киселој грудвици испод непца, на зубима, одећи. А на дну грла: уста су нужник.

Тетурам кроз подневно сунце овог вертикалног гроба, моје собе. Ко ме је синоћ довео до кревета? Неки од учењака који ме запијаху пред варварском војском? Тај ме је гледао док повраћам у сну и како се трзам док после дуго времена сањам без икакве помоћи. Неко је пазио да се не угушим, јер ми је живчани састав начет.

Тетурам се око бурета крај куће. Борим се са очном јабучицом - боли. Захватам длановима устајалу воду, али избегавам да се огледам. Као да плућа испирам.

Дижем главу ка сунцу, њушим га.

Зрацима нагриза, шкакља очи, рекло би се - исто као и јуче. А није. Због тога се и борисмо. Набијам главу у буре, квасим жуте праменове. Држим се под водом док не помислим да ћу се удавити.

А преко помазаника, виделаца Човечанства, већ је објављено време свих ратова.

И зато није моје да одвећ размишљам.

Ја гегам по граду. Извлачим се из сокака пуних калдрме и стрмине. Тушта и тма војске и народа. Девојке, по две или три, лебде мимо мене. Тканина хаљина као да им пролази кроз тело, вијори се, а оне ничим не показују да су ме препознале. И покрети деце под новим сунцем варају око, чини се: у води смо.

Рано је за крчму или било шта друго. Изгубљен сам у каменом лавиринту.

Допуштам себи да седнем међу просјаке, уз сами зид. Људи пролазе успорено - као да ме не виде, као да ме не знају.

Нешто није у реду.

И склапам очи. Сунчам хладно чело.

Преко пута седа слепац; не морам да отворим очи да бих знао. Можда је чак и осетио проблем, те покушава да ме разумевањем докучи кроз метре прашине коју пролазници између нас слажу.

Кажем себи: “Устани, јуначе. Плени плен свој, чини јунаштва.“

Али када успем да устанем и кренем у крчму, неће проћи дуго времена и слепац ће устати, дотапкаће разједеним сандалама по мом трагу. Не чује се звецкање бројаница, али јасно је као огледало да и он одбројава милост.

И покушавам да одаберем: крчме за обичан свет? Оне за курварлук и опојне траве? Или оне за ученије, пробирљивије у својим изопаченостима.

И јасно је куда ћу отићи.

А јунак рата у нашој је заједници, а војска је Духова његових са пешадијом и коњицом нашом.

Но, то ови још не знају.

Кафана споља личи на напуштену кошницу. Али изнутра: акваријум дима и запаре. Дом риба које тек што се нису отровале од дивизме.

Степеник први и други, па набијени под; свлачим са пета улично ђубре. Самородан је то ваздух. Редак. Мирис хране, биљне и оне друге; алкохол; опојне траве које се жваћу, пале и пију - а горе су од вина. Мирис зноја оба пола, где женски мириси својим немиром и дрскошћу оштро бришу остале, изазивајући носталгију за оним што се није догодило.

Сваљујем се у угао. Кроз помрчину и мале огњеве свећњака гледам да ли има некога кога знам. Сви склањају поглед, осим оних већ одузетих од пића, који и нису свесни да буље закрвављеним, сасушеним очима. Пријатељ слепац је на клупи преко пута; седи стишан, мало искренуте главе према тамним прозорима - тај њуши месец, а не сунце.

А ја гледам жене: слушкиње и курве, младих и зрелих тела. Косе су им дивље и русе. Кћери народа мога, ускликните сутра гласом радости! Накитите се накитом славе!

А оне се крећу кроз бучну гомилу сигурно, са неком присношћу у гестовима. Очи су им скупљене, пламте од брзог смеха, и већ видим како ме нека од тих руку изненада радује. А завет каже: не бих смео да их гледам другачије него као сестре.

Некад се поносих ценом којом ме је вера изабрала, али црно и бело често дају сиво копиле. И сваки мој грех је за добро Вечног Рата, јер што више побожан, више очекиван.

Смејем се у себи. Бацају ме као новчић са две главе.

Очи девојке из угла ме већ неуљудно проматрају. Кад је погледам, споро скреће поглед, а бледе руке не мирују, гужвајући испране скуте. Коса је болесно црна, глатки профил одвећ добро знан из неких бољих времена.

Призивам причу друге епохе, можда сопствене прошлости: млади богослов воли старију сестру и саставља јој лоше стихове, али млађа сестра расте. Зар је могуће да је преда мном цурица која тек проходила, кад сам се ја отиснуо од дома на мисије од гласа?

Крв навире у главу, не само од вина. О, чудо нам учини, чудно и пречудно! Од давнина није било таквога.

И није ми чудно зашто је баш она овде, радосна и припита, присиљена да буде на услузи. Чекам да ме препозна.

Сто за којим седи је једва пет корака од мене. Они који пролазе ми је заклоне, али се упињем да је не изгубим из вида. Она неће прићи, скупила се на крају клупе. И вече је изглобљено, узнемирено мрвљењем из мамурног стомака. Закључујем да се у мени још понеки део, неизједен сумњом, нада бољем.

Спремам се да устанем, недопитог другог врча, и прођем поред слепца. Ухватио бих за руку оно крхко створење. Али: врата.

Врата су та која ме пресецају шкрипањем. Разговор се разбија да би се осмотриле две придошлице, јер мутан је био дан у граду, и зло нам дани доносе.

Кафана брзо наставља да дише дамаром запитог тела, али мој поглед више није упућен девојци. Витке испијене прилике као стубови стоје над нашим главама.

Два продуховљена гаврана, учењаци града, упалим очима шамарају мрак са намером да неког нађу. Грло и разум не дају да се јавим. Али није ни потребно. Већ ме нагонима слуте и пробијају се к мени кроз зајапурено клупко.

Изнад мене стају безазлено, али ми речи нису угодне.

- Уважени, зар је могуће да сте овде? У граду сви чекамо.

“Уважени“ дрхтавом сипа себи у чашу преостало вино. Не нудим их да седну. Нити зборим, нити роморим.

- Преклињемо! Зар сте духом ближи овом шљаму?

И као нека крпена лутка устајем клецаво и уливам у се киселу течност, нову крв Његову.

Воде ме под руку кроз кафану, али девојка нагло устаје. И стаје пред нас. Они ме пуштају. Плаше је се, а верујем и да не знају шта даље да ураде.

Цура ме загрли, у грчу. Осећам преплетене руке на леђима, дишем плесниви мирис црне косе и туђи тежак дах на прсима.

А онда: мало нежно електрично пражњење на мојим веђама и бради. Зелене очи девојке се преливају ситним власима наранцасте, као знак да је узела шта је хтела.

Безвремени, арханђелски тренутак се прекида, а девојка већ прилази другом столу где спаја вршкове прстију са две жене. Али је електрично пражњење између њих преситно да се види.

Ионако сам већ напољу. Двојица љубазних људи ме воде на славље, али их стварно више не препознајем.

Ја слушам глас славе. И видим светле анђеле, чије су уши отворене и који имају слуха за дубине.

Али се брзо освешћујем.

Власи ми још дискретно варниче. Клецам под свежим ваздухом.

Моји пратиоци застају, дају прилику да се повратим. Осврћем се: тамо крај врата крчме видим самог себе како бих да уђем унутра. А кроз прозор видим исто себе, а црнокоса ме љуби.

И тада свест признаје да девојку из крчме вечерас први пут срећем и да ми чула већ прелиставају миленијуме. Била је то копија, али и најлепши андроид нове ере. Хтео бих да се вратим, али воље немам.

Превише су ме условили, жгадиње. А због превише условљавања, мозак ће да прегори.

Страх од лудила се прекида лупкањем штапа. Али то је шала, не треба њему штап. Лажни слепац, а још лажнији просјак, извире пред нама и грубо ме хвата за зглавке. Вуче себи.

И старчев глас проклиње и прети:

“Нека је проклет Белијаал због наума мржње! И нека је уklet због поступка кривице његове! И сви нек су проклети који су духа његовог у науму злости своје!”

Но, у стварности старац ћути. Вади омамљивач са електричним набојима, али оклева да пуца у ране учењаке, да не би мене погодио. Настаје збуњеност када се сва четворица тетурамо испред крчме, изгубљеног ослонца. Тик крај зграде је камено степениште што силази у град, а ми се гушамо баш на ивици.

А оба гаврана су телекинеџици. У једном безвременом тренутку сви лебдимо метрима изнад руба празнине.

Али слепац не пушта.

Чаролија спласне, цело се клупко суновраћа низ степенице. Обрћем се низ камен као семе у олуји, и болни су бљескови кад стена удари у потиљак. У лактове. У чело. У бок.

Заустављам се дубоко доле, у ковитлацу бола. Горе, уз степениште, видим светло кафане, а изнад њега кроз мрак тињајуће звезде, хладне очи легија.

Слутим позицију сваког вештачког сателита три хиљаде година унапред.

Титанске напоре Правверних Ложа и свих Катакомби против Нових Ватикана, да се Време природно изврши.

Горе чујем јауке, електрична пражњења, али старца и двојицу фарисеја не видим. Њихов случај је иначе решен.

Нека смо благословени сви који служимо у правди, али сада сам једино ја остао да стојим у средишту Јерусалима.

И мада сам се упињао као киборшка звер, размишљај сад колико сам помогао намери своје вере. Замишљај како и ја стојим горе на другом брду, где се драма довршава или почиње, да гледам светла морбидног града пода мношвом. Или да сам и ја обавијен завојима и намазан уљем, али испред моје пећине нико неће доћи да каже: Устани!

Замишљај све моје двојнике широм града, симпозијум несрећника и кандидате за најбитнију улогу међу синовима човековим, како ноћас и заувек покушавају да се спасу.

Мени нико ништа више не може.

А сумња је привид, тамна чаролија. И брзо ће проћи. Још само осећам ситне дрхтаје земље, наговештаје под босим стопалима. И као да ми Његов глас, прожимајући таму и слепило, у ритму мојих дамара шапће:

- Јудо брате, не бој се...

И више нема страха.

У правом исходу, на мени кривице нема. Твојом промишљу, ми смо увек та Тама која Ти помаже.

Јер Твој је рат.

И снагом твоје руке биће сможене лешине мрских без покопа.

Све милости струјног благослова и вибрирајућег Савеза Мира Твога урезао си бинарном писаљком живота, да би владао над нама за сва упоредна и једновремена раздобља, док је овога Света и његових Посветина.

Зар Ти и ја овакав, условљен и потурен, нисам Божји народ? Зар ниси Ти искричави Савез склопио, са очевима мојим унапред и уназад, и зар га нећеш одржати за потомство унутар вечне, стајаће кугле Времена? И кроз све ђудљиве струје, несташна пражњења временских тунела.

Заиста, време је ово невоље. И означени час јучерашњице.

Али сви који су спремни, нека ипак сркну Живу Воду и пођу ка израчунаном месточасу.

Жижи Мултиверзума. Свете Бинарне Монаде.

(1988 / 1995 / 2006)